

Egy fehérbot kilenc élete

(Kőrösiné dr. Babinszki Vera írása, melyet a "Pici Tücsök" nevű Facebook-oldalán tett közzé).

Tavaly nyáron írtam, hogy apukámnak mutattam volna a pesti közlekedést, amikor átesett valaki a botomon, és még rá is lépett. Az eltört elemeket tudtam pótolni, azóta is ezt használom.

Tegnap este hazafelé menet a metróval szerettem volna utazni. Egy hölgy odavezetett egy nyitott ajtóhoz. Igyekeztünk megvárni, hogy mindenki leszálljon. Nyújtottam előre a botot, hogy érezzem a biztonsági sáv szélét, amikor valaki úgy kirúgta a kezemből, hogy elejtettem.

Beesett a szerelvény és a peron közötti a résbe!

Nem mondom, hogy örültem, de a sajnálkozásnak, bosszúságnak nem volt helye. A hölgy nagyon rendes volt, elengedte a metrót, és megvárta, hogy elővegyem a tartalék botot. Milyen jó, hogy mindig nálam van!

Többen látták az esetet. Egyikük felment szólni, mert úgy látszott, menthető, csak ki kellene szedni.

Elsőre feladtam volna, pedig a Peti (férjem) által nyomtatott fénykard markolatot nem lett volna egyszerű újraalkotni. Fel is hívtam, hogy ez történt, várunk a segítségre.

A néni, aki felszállt volna velem, végig mellettem maradt. Egy férfi pedig felajánlotta, hogy az Örsön átkísér az aluljárón. Neki még másfél órát kellett utaznia, bőven nem az agromerációból jár dolgozni. Mondtam, hogy nyugodtan menjenek, de elhárították.

A biztonsági őrök egy hosszú, teleszkópos harapófogószerű eszközzel lenyúltak az "árokba", és felhúzták a botot! Egy csodálkozó hangot hallottam: "hiszen ez egy lézerkard!" Ezek szerint felismerhető, ez jó jel. Én tényleg azt hittem, darabokban fog előkerülni.

Ezúton is köszönöm szépen mindenkinek, aki közreműködött ebben!

Tanulság nem tudom, van-e. Ha az elemeket összefogó gumit ráhúzom a kezemre, lehet, hogy engem is berántott volna a lökés... A pozitív végkifejlet a lényeg, és hogy mindenki ilyen figyelmes volt velem!